

BÓNA LÁSZLÓ

SZELLEMI
TÉRKÉPEINK

VIS VITALIS

VIS VITALIS
2020

Szerkesztette:
TOLDI VERONIKA

Borítóterv:
ERDÉLY JAKAB

VIS VITALIS

© Bóna László, 2020
ISBN 978-615-5414-34-3

Tartalom

A szerkesztő előszava / 7

1. Gyógyító alkímiai folyamatok / 9

2. Nem tehetek róla? – *A gyógyulás szellemi folyamatai és a megváltott főbűnök rendszere* / 55

3. Keresztút, ami az életúthoz hasonló / 145

4. Hátralevő életem – *A tudat állapotának változásai a betegség és gyógyulás folyamataiban – Ismétlődő minták az életútban* / 203

VIS VITALIS

A szerkesztő előszava

A *Szellemi térképeink* című könyv egy elmélyült, nagy ívű kísérlet, hogy megidézzen és élővé tegyen egy olyan ősi tudást, amely egyesíteni képes a metafizikát, az antropozófiát, a pszichológiát, a teológiát és az asztrológiát. Bóna László homeopata gyógyítóként és íróként az emberi élet láthatatlan tartományában kutat, és a munkája során megélt intuitív tapasztalatait mindenki számára felismerhető analógiákban fogalmazza meg.

A könyv írásainak fókuszában az emberi élet dramaturgiáját legalapvetőbben meghatározó láthatatlan szellemi minták állnak, amelyek kényszerítő erővel jelennek meg az élet legapróbb részleteiben.

Szellemi térképekkel vagyunk körülvéve, amelyek szintézist alkotnak. Ahogy a magzati korban átélt trimeszterek mintázata és az ott megélt traumák nyoma felismerhető az elalvás-mélyalvás-felébredés ritmusának megzavarodásában, éppúgy leírható az életem betegségtörténetként, ami egy kálváriatörténethez hasonlít, a benne megképződő krízisekkel, majd a végső üdvözülés lehetőségével együtt.

Forgathatjuk úgy ezt a könyvet, mint egy lehetséges útmutatót az „aranycsináláshoz”. Út az arannyá változtatott élethez – ez is lehetett volna a címe, hiszen felmutatja az Egybe való reintegráció szükségszerűségét, vagyis az egyből való kiválás, a testtől való elválás majd egybeolvadás folyamatos megtapasztalásának élményét. Rámutat a teremtés körforgására, és arra, hogy csakis ezt utánozva lehet egyre szellemibb, egyre sugárzóbb életet élni. Ám akár a hét alkímista művelet, akár a hét főbűn kijelölte úton indulunk el – ki-ki a hozzá leghasonlóbb analógia mentén –, ugyanaz lesz a fontos: a gyógyuláshoz és a kiteljesedéshez meg kell érteni az egyetemes és általános emberi létezésből fakadó mintázatot.

1. GYÓGYÍTÓ ALKÍMIAI FOLYAMATOK

(Bevezető előadás *A homeopátiás szerek és alkímiai műveletek összefüggéseinek művészi elmélyítése* címen tartott nyári táborban. Elhangzott 2017 nyarán Únyban, az Arany Rózsakereszt Szellemi Iskola Rendezvényközpontjában.)

VIS VITALIS

Az Egy átvitele

„Ahogy minden dolog az Egyből származik, az egyetlen gondolatból, a természetben minden dolog átvitelrel az Egyből keletkezett.” Ezt a mondatot találták tizenhárom másik pont egyikeként egy ókori egyiptomi sírban a Hermész Triszmegisztoznak tulajdonított *Smaragtáblán*.

A napokban Johannával, egy tizenéves iskolás kislánnyal beszélgettem otthon a teraszon. Meleg nyári este volt.

Ezt kérdezte tőlem: – Te miben hiszel, hiszel valami Istenben? Mert én a tudományban hiszek. – mondta.

– És az mi? – kérdeztem.

– Hát az, hogy minden egy ősrobbanással keletkezett, és nem teremtették.

– És ami szétrobbant, az mi?

– Kezdetben volt egy kicsi valami.

– Mi?

– Nem tudom pontosan, egy izé.

– Mekkora?

– Egy nagyon kicsi izé. Vagy nagy. De izé.

– És abból mi lett?

– Az szétrobbant. Én ebben hiszek.

– És akkor ki teremtette az izét? Vagy hogy lett izé?

– Nem tudom, az volt.

Akárhonnán közelítjük meg a világot, óvodás vagy iskolás vagy egyetemi szinten, gyerek vagy felnőtt szinten, tanultan

vagy tanulatlanul, tudományosan vagy ezoterikusan, hívón vagy hitetlenül, egyszerűen nem tudunk más képhez jutni. Ha az eredetünket kutatjuk, nem tudunk más képhez jutni, mint oda, hogy az, ami van, az valami *Egynek* a szétválásából lett. Hogy minden egy *Egyből* lett. Mintha nem tudnánk más képet alkotni az eredetünkről, a világ születéséről. És ezt a képet magyarázzuk úgy, ahogy akarjuk.

Vagyis minden gondolatunk abban a dinamikában működik, hogy a rész felismeri önmagát az *Egészben*, és aztán felismeri magát, mint az *Egészből* kivált részt. Ez történik tulajdonképpen folyamatosan az emberi életben is. Vannak állapotok, amikor felismerjük egy *Egészben* való benne létünket, és vannak pillanatok, amikor megéljük az *Egész*től való elszigeteltséget, rész-mivoltunkat. Az egészség-betegség folyamatai ennek a dinamikájában zajlanak.

Hasonlósági tartomány

Húsz éve foglalkozom a homeopátia filozófiájával, gyakorlatával, de körülbelül öt éve a homeopátián belül egy alkímiai gondolkodást kezdtem érvényre juttatni.

Emlékszem a legelső esetek egyikére, amikor eszembe jutott az, hogy valójában a betegségek, az esetek nagy részét mindössze néhány szerrel meg lehetne oldani.

Egy férfi volt, aki homeopátiás segítséget kért, nem emlékszem már a konkrét betegségére, csak a lelkiállapotára, azt mondta, hogy minden kapcsolatában az történik vele, hogy amint elkezdődik, már azt várja, hogy vége legyen. Akik foglalkoznak homeopátiával, azok ebben könnyen és egyértelműen fölismerik, hogy ez az ember a sóra, a *Natrium muriaticum* homeopátiás szerre jellemző állapotban van.

Azt mondta, hogy ha egy kapcsolat elején tisztázza azt, hogy ennek mindjárt vége lesz, hogy ez a kapcsolat véges és határozott időre szól, mondjuk egy évig fog tartani, akkor

megnyugszik, és amíg a kapcsolat fennáll, addig végig tart a szerelem. Viszont ha egy kapcsolatban nem sikerül tisztázni az elején a lezárást, akkor minden nap egy gyötrelmem, mert mindennap azt gondolja, hogy meg kéne beszélni, hogy mikor fejezik be. Amint sikerül ezt megbeszélni, akkor onnantól kezdve jó a kapcsolat. És hogyha bekövetkezik a kapcsolat végének megbeszélte ideje, akkor szakítani is kell.

Az az állapot, hogy ő mindenben lezártágot és végességet akar, ez jelenti számára az ideális állapotot, homeopátiásan gondolkodva a sóra mint esszenciára jellemző. Azt mondta, hogy ő egyedül, magában teljesen jól van, de ha hazajön a párja, akivel nem beszélt meg konkrétan, hogy mikor lesz majd vége a kapcsolatnak, akkor magzati pózba veti magát, befekszik a fotelba, és igyekszik úgy csinálni, mintha nem is lenne, és ilyenkor hozzá sem lehet érni.

Ez egy tisztán megnevezhető állapot, ami egy teljes zárt-sággal jellemezhető. Zárttság az időben, zárttság a térben, zárttság a testben. És megnevezhető egy olyan homeopátiás esszenciával, ami a legalapvetőbb, legősbibb ásvány a Földön.

Akkor mennyi az a legkevesebb esszencia, homeopátiás szer, amellyel egyáltalán gyógyítani lehet?

Ha a homeopátia a hasonlóságra épül, mennyi az a megnevezhető esszencia, amelyhez hasonlítani lehet minden állapotot, ami csak van? Mert a hasonlóság nem azonosság. Valamivel csak egy konkrét másik lehet azonos, sőt végül is csak minden önmagával lehet azonos. A hasonlóság egy tartomány. Egy bizonyos valamire sok dolog hasonlíthat, a hozzá nagyon hasonlóktól a kevésbé hasonlókig. Ez a tartomány halad az egyre kevésbé hasonlóktól addig, amíg már nem lesz a hasonlóság felismerhető. Sőt a különbözőség lesz erősebb.

Hahnemann egyértelműen leírja a homeopátia alapmű-veiben, az *Organon*ban, hogy ha csak két szert ismernénk a világon, akkor is tudnánk gyógyítani homeopátiás elvek sze-

MEGRENDELEM A KÖTETET

VIS VITALIS

www.visvitaliskiado.hu